

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Zbigniew Korzeniowski
SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania D. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.
o podleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 września 2021 r.,
zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 marca 2021 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o podleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, na skutek skargi kasacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 listopada 2020 r., ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 28 zł i odrzucił skargę kasacyjną. Sąd Apelacyjny podniósł, że w sprawie przedmiot odwołania stanowiła decyzja organu rentowego z dnia 4 listopada 2017 r. W odwołaniu od tej decyzji i w toku postępowania przed Sądami obu instancji odwołująca się domagała się jej zmiany przez ustalenie, że podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 listopada 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. Mając na względzie przedmiot postępowania (podleganie

dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, a nie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym), Sąd Apelacyjny przyjął, że o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Wartość tę stanowi zaś suma składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za sporny okres, nie więcej niż za rok (art. 22 k.p.c.). W sytuacji, gdy suma składek za dwa sporne miesiące - listopad i grudzień 2016 r. - wynosiła po 13,60 zł, Sąd Apelacyjny za nieprawidłowe uznał oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia przez organ rentowy na kwotę 95.257 zł. Przyjął, że podana błędnie w postępowaniu instancyjnym wartość przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia apelacją nie jest wiążąca w postępowaniu kasacyjnym, a w rezultacie sąd drugiej instancji może sprawdzić, czy podana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia jest zgodna z zasadami jej ustalania zawartymi w art. 19-24 k.p.c.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się skarżący, który wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, wskazując na naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c., przez ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 28 zł i odrzucenie skargi kasacyjnej organu rentowego w sytuacji, gdy wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia odpowiada wartości przedmiotu sporu podanej w odwołaniu, a następnie wartości przedmiotu zaskarżenia powielonej przez ubezpieczoną w apelacji. Zdaniem skarżącego wartość przedmiotu zaskarżenia powinna być związana z zakresem zaskarżenia i odpowiadać wartości przedmiotu sporu (a następnie zaskarżenia), gdyż orzeczenie Sądu drugiej instancji uwzględniające apelację w całości zostało zaskarżone również w całości. Skoro na etapie postępowania apelacyjnego nie zbadano kwestii wartości przedmiotu zaskarżenia, to w postępowaniu kasacyjnym należy przyjąć, że wartość ta odpowiada wartości przedmiotu sporu oznaczonej przez odwołującą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy

złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. W postanowieniu z dnia 4 listopada 2003 r. (II UZ 91/03, LEX nr 1129286) Sąd Najwyższy przyjął, że w sprawach dotyczących objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem społecznym dopuszczalność skargi kasacyjnej uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia, bowiem określenie przedmiotu sprawy, którego dotyczy wyłączenie zawarte w art. 398² § 1 zdanie 2 k.p.c., odnosi się do regulacji ustawowej tego przedmiotu. Określenie „objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego” odnosi się do definicji tego pojęcia zawartej w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Ustawa ta rozróżnia obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, określone w art. 6, art. 6a ust. 1, art. 6b ust. 1, ust. 11 ust. 1 i 12 ust. 1, od dobrowolnych ubezpieczeń emerytalnych i rentowych, o których mowa w art. 7 oraz chorobowych, określonych w art. 11 ust. 2. Jeżeli dojdzie do dobrowolnego ubezpieczenia emerytalnego, rentowych, chorobowego i wypadkowego, to nie zmienia się ono w ubezpieczenie obowiązkowe. Warunki powstania dobrowolnego ubezpieczenia, jego kontynuowania i ustania uregulowane są w art. 14 ustawy systemowej, który to przepis jest regulacją odrębną od zasad obowiązujących przy ubezpieczeniu obowiązkowym. Użyte w art. 398² § 1 zdanie 2 k.p.c. określenie „objęcie obowiązkiem ubezpieczenia” odnosi się do ubezpieczenia obowiązkowego, a nie dobrowolnego (tak również m.in. w postanowieniach Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2017 r., II UZ 80/16, LEX nr 2261739; z dnia 24 października 2017 r., I UZ 69/17, LEX nr 2427171; z dnia 19 kwietnia 2018 r., II UZ 9/18, LEX nr 2549198).

Znając przedstawioną regułę, staje się jasne, że w sprawie o podleganie ubezpieczeniom dobrowolnym w zakresie dopuszczalności skargi kasacyjnej zasadnicze znaczenie będzie miała wartość przedmiotu zaskarżenia. Skarżący w zażaleniu kontestuje dwie okoliczności. Po pierwsze, nie zgadza się na obliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 28 zł, czyli na ustalenie jej od wartości należnych za sporny okres składek. Po drugie, kontestuje prawo Sądu odwoławczego do określania wartości przedmiotu zaskarżenia na etapie

postępowania kasacyjnego w sytuacji, gdy wcześniej w odwołaniu i apelacji została ona określona na kwotę przekraczającą 10.000 zł.

Odnosząc się do drugiej kwestii, czyli wskazanego przez skarżącego argumentu o przyjęciu w orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. postanowienie z dnia 30 września 2020 r., IV CZ 55/20 czy postanowienie z dnia 19 grudnia 2017 r., I PZ 12/17), że określona w pozwie wartość przedmiotu sporu, która nie została sprawdzona przez sąd pierwszej instancji w myśl art. 25 § 1 i 2 k.p.c., pozostaje aktualna w postępowaniu apelacyjnym (art. 368 § 2 k.p.c.) i kasacyjnym (art. 368 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.), wskazać należy, iż badanie wartości przedmiotu zaskarżenia dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej nie jest tożsame ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu. Swoboda, z jaką strona skarżąca określa wartość przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej, aktywuje obowiązek sądu drugiej instancji, do którego skarga ta została wniesiona, sprawdzenia tej wartości. Sąd drugiej instancji nie może bezkrytycznie przyjmować dowolnych twierdzeń o wartości przedmiotu zaskarżenia i w razie uzasadnionych wątpliwości powinien wezwać stronę do uzupełnienia skargi kasacyjnej przez skonkretyzowanie tej wartości, a następnie ocenić ją z punktu widzenia dopuszczalności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291; z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 nr 12, poz. 294; z dnia 25 października 2001 r., I PZ 78/01, OSNP 2003 nr 20, poz. 491; z dnia 27 lutego 2002 r., I PKN 305/01, OSNP 2004 nr 4, poz. 65; z dnia 23 listopada 2007 r., II UZ 30/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 54; z dnia 6 października 2009 r. II UZ 32/09, niepublikowane; z dnia 9 kwietnia 2009 r., II UZ 7/09 niepublikowane i z dnia 10 lutego 2010 r., II UZ 55/09, niepublikowane). Wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez wnoszącego skargę kasacyjną nie jest jednak wiążąca dla oceny dopuszczalności skargi i podlega sprawdzeniu, zarówno przez sąd drugiej instancji, jak i przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98; z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97 i z dnia 20 czerwca 1997 r., II CKN 245/97 - niepublikowane; z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 nr 11 i z dnia 6 kwietnia 2007 r., II PZ 12/07, niepublikowane). Sądy te są nie tylko uprawnione, lecz wręcz zobowiązane do sprawdzenia - w razie wątpliwości -

wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ od tej wartości zależy dopuszczalność skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji może stwierdzić, a następnie ustalić i przyjąć w sposób wiążący, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest w rzeczywistości inna niż podana przez skarżącego. Nie jest to jednak formalne sprawdzanie wartości przedmiotu zaskarżenia (według reguł przewidzianych w art. 25 k.p.c.), lecz kontrola dopuszczalności nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że art. 398² § 1 k.p.c. ma charakter bezwzględny i nie jest dopuszczalne dowolne, zależne wyłącznie od woli stron „oznaczenie” wartości przedmiotu zaskarżenia po to, ażeby uzyskać uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie, w której skarga taka jest niedopuszczalna. Z tego względu badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą przez art. 398² § 1 k.p.c., i nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu, o którym stanowią art. 25 k.p.c. i art. 26 k.p.c. O ile bowiem przepisy te wyrażają konieczność ustabilizowania w postępowaniu cywilnym wartości przedmiotu sporu na potrzeby określenia właściwości rzeczowej sądu i wysokości należnych opłat sądowych, o tyle gdy chodzi o określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej potrzeba taka nie występuje, ważne jest natomiast, aby rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy podlegały jedynie te skargi kasacyjne, których dopuszczalność przewidują przepisy procesowe, a nie niewłaściwe określenie wartości przedmiotu sporu przez stronę. W rezultacie, nawet brak sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji nie eliminuje możliwości weryfikacji prawidłowości podanej wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 marca 2018 r., II UZ 119/17, LEX nr 2456371 oraz z dnia 5 sierpnia 2020 r., I PZ 3/20, LEX nr 3066725).

Bardziej złożona jest odpowiedź na wątpliwości organu rentowego co do sposobu obliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (w postanowieniu z dnia 8 marca 2017 r., II UZ 80/16, LEX nr 2261739), przyjęto, że w sprawie o podleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu

chorobowemu, wartość przedmiotu zaskarżenia - warunkująca, na podstawie art. 398² § 1 zd. 2 k.p.c., dopuszczalność skargi kasacyjnej - ustalana jest jako suma składek za sporny okres, nie więcej niż za rok (art. 22 k.p.c.). Jakkolwiek bowiem z ustaleniem samego podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu wiąże się lub może się wiązać w przyszłości prawo do świadczeń (np. zasiłku chorobowego lub macierzyńskiego), jednak w sprawach o podleganie ubezpieczeniom społecznym rozpoznawanych przez sądy ubezpieczeń społecznych chodzi przede wszystkim o to, czy w związku z podleganiem ubezpieczeniom społecznym powinny być uiszczane składki na te ubezpieczenia, a także ustalenie podstawy wymiaru składek, ustalenie osoby płatnika składek itd. Z decyzji o objęciu lub wyłączeniu z ubezpieczenia wynika obowiązek uiszczenia składek, natomiast prawo do określonych świadczeń uwarunkowane jest wystąpieniem ustawowych przesłanek, które w toku postępowania o objęcie ubezpieczeniem nie stanowią przedmiotu kontroli. Pogląd ten został podtrzymany w kolejnych rozstrzygnięciach. Przykładowo w postanowieniu z dnia 22 stycznia 2019 r. (II UZ 41/18, LEX nr 2609105), Sąd Najwyższy przyjął, że w sprawie o podleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu nie jest możliwe ustalanie wartości przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, które uzyskałaby ubezpieczony (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2020 r., II UZ 18/20, LEX nr 3054009).

Przedstawione zapatrywanie, w ocenie Sądu Najwyższego, jest dyskusyjne. Wstępnie trzeba zaznaczyć, że sprawa o objęcie ubezpieczeniem społecznym (w tym dobrowolnym) jest sprawą o prawa majątkowe. Stosunek ubezpieczenia z istoty ma charakter majątkowy a z decyzji o objęciu ubezpieczeniem (wyłączeniu z ubezpieczenia) wynikają bezpośrednio skutki majątkowe (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 listopada 2007 r., I UZ 30/07, OSNP 2009 nr 1-2, poz. 29; z 8 stycznia 2008 r., II UZ 41/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 107 oraz z 26 stycznia 2011 r., II UZ 40/10, LEX nr 786805). Stwierdzenie to nie przesądza sposoby obliczenia wartości przedmiotu sporu w tego rodzaju sprawie.

Ustalanie wartości przedmiotu sporu (wartości przedmiotu zaskarżenia) odbywa się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego regulujących tę materię (art. 19-26 k.p.c., art. 368 § 2 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c.). Również ustalenie

wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w omawianej kategorii spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych - o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego, o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, o podleganie ubezpieczeniom społecznym - odbywa się według tych przepisów. W tym kontekście należy zwrócić uwagę przede wszystkim na art. 19 § 2 k.p.c., zgodnie z którym w sprawach majątkowych innych niż sprawy o roszczenia pieniężne powód obowiązany jest oznaczyć w pozwie kwotą pieniężną wartość przedmiotu sporu, uwzględniając postanowienia zawarte w kolejnych artykułach (art. 20 i nast. k.p.c.). Co prawda, żaden z przepisów o wartości przedmiotu sporu (art. 19-26 k.p.c.) nie dotyczy bezpośrednio spraw o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego, jednak dotyczy to wielu innych spraw cywilnych o ustalenie prawa lub stosunku prawnego o charakterze majątkowym. Bogate orzecznictwo dotyczące sposobów oznaczania wartości przedmiotu sporu w sprawach o ustalenie (art. 189 k.p.c.) pozwala sprowadzić te sposoby do wspólnego mianownika - strona powinna zastosować obiektywne kryteria przy określaniu wartości przedmiotu sporu, którego ochrony prawnej się domaga (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lipca 2009 r., II PK 240/08, LEX nr 535829 i orzeczenia przytoczone w jego uzasadnieniu).

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r., III UZP 2/16, OSNP 2017 nr 1, poz. 6, podniesiono, że z ustaleniem samego podlegania ubezpieczeniom społecznym wiąże się (może się wiązać) prawo do świadczeń (emerytury, renty, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku chorobowego lub macierzyńskiego itd.), jednak w sprawach o podleganie ubezpieczeniom społecznym (istnienie lub nieistnienie stosunku ubezpieczenia, objęcie obowiązkiem ubezpieczeń społecznych) rozpoznawanych przez sądy ubezpieczeń społecznych chodzi zwykle przede wszystkim o to, czy w związku z podleganiem ubezpieczeniom społecznym powinny być uiszczane składki na te ubezpieczenia, a także ustalenie podstawy wymiaru składek, ustalenie osoby płatnika składek itd. Ten bliższy cel (konieczność uiszczenia składek) powinien determinować podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika, zwłaszcza w kontekście ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego ustalania wysokości wynagrodzenia pełnomocnika w sprawach o

składki (wymiar składek, podstawę ustalenia wysokości składek, zaległości składkowe). W sprawach, w których ustalenie nieistnienia tytułu ubezpieczenia społecznego (ustalenie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym) wiąże się ze wstrzymaniem wypłaty świadczeń oraz zwrotem nienależnie pobranych świadczeń, wartość tych świadczeń może stanowić podstawę ustalenia wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia).

W dalszej części uzasadnienia przywołanej uchwały wskazano, że wartość przedmiotu sporu w sprawach o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego albo prawa (także jego treści lub zakresu - art. 189 k.p.c.) należy odnosić do świadczeń wynikających z takiego ustalenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 grudnia 2001 r., I PZ 95/01, OSNP 2003 nr 23, poz. 572; z 5 stycznia 2006 r., I PZ 24/05, LEX nr 668929; z 14 maja 2009 r., I PZ 5/09, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 12; z 9 lipca 2009 r., II PK 240/08, LEX nr 535829 oraz z 5 sierpnia 2009 r., II PZ 6/09, LEX nr 558584). Oznacza to, że w razie podjęcia przez organ rentowy decyzji o objęciu określonym tytułem ubezpieczenia, odwołanie zmierza do ustalenia nieistnienia tego stosunku ubezpieczenia społecznego. Wówczas wartość przedmiotu sporu powinno odnosić się do wysokości składek na ubezpieczenia społeczne, których uiszczenie będzie skutkiem decyzji (może to też być różnica w stosunku do wysokości składek dotychczas uiszczanych z innego tytułu ubezpieczenia). Natomiast w przypadku wydania decyzji o „wyłączeniu” z określonego tytułu ubezpieczenia (ustalenia jego nieistnienia), odwołanie zmierza do ustalenia istnienia stosunku ubezpieczenia społecznego. Wartość przedmiotu sporu należy wówczas odnosić do wysokości świadczeń podlegających zwrotowi wskutek takiej decyzji, ewentualnie świadczeń, których ubezpieczony nie otrzyma.

Przedstawiona argumentacja ma znaczenie, co staje się zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że w odwołaniu od decyzji i w trakcie postępowania sądowego wnioskodawczyni domagała się zmiany decyzji przez ustalenie, że podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 listopada 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. Znaczy to tyle, że w myśl rzeczonej koncepcji wartość przedmiotu zaskarżenia powinna odpowiadać wysokości zasiłku chorobowego za sporny okres. Świadczenie to bowiem stanowiło zasadniczy powód prowadzenia sporu o podleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Występują jeszcze inne racje za odstąpieniem od dotychczasowej praktyki. Istnienie relacji ubezpieczenia społecznego generuje określone skutki, z pozycji organu rentowego przysporzeniem są składki, z perspektywy ubezpieczonego znaczenie mają świadczenia, przysługujące na wypadek ziszczenia się ryzyka ubezpieczeniowego. Konsekwencje te są równoważne i nie podlegają gradacji na ważniejsze i mniej istotne. W rezultacie, rodzaj „akcji” identyfikuje, który z wymienionych czynników staje się dominujący. Jeśli organ rentowy obejmuje daną osobę ubezpieczeniem społecznym, to działanie to w naturalny sposób kieruje uwagę na jego konsekwencję, a ta jest obowiązek opłacenia składek. Zaniegowanie podlegania ubezpieczeniu społecznemu wpisane jest w odmienną optykę. Z reguły wiązane jest z pozbawieniem prawa do świadczeń. Wartość przedmiotu sporu (zaskarżenia), choć tego wprost nie wyrażono w przekazie normatywnym, powiązana została z konsekwencją, która najbardziej odpowiada istocie sporu. Nie ma wątpliwości, że w razie zakwestionowania podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu jest nią niepewność co do świadczeń płynących z ustawy zasiłkowej, a nie składki na to ubezpieczenie.

Niezależnie od dotychczasowych argumentów, trzeba zwrócić uwagę na jeszcze jeden czynnik. Kompozycja art. 398² § 1 k.p.c. pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna co do zasady jest dopuszczalna, a jedynie wyjątkowo nie przysługuje. Relację tę w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jeszcze złagodzano. Po pierwsze, obniżono pułap wartości przedmiotu zaskarżenia (z 50.000 zł do 10.000 zł) warunkujący dopuszczalność skargi kasacyjnej. Po drugie, enumeratywnie wyliczono sprawy, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia – jedną z tych spraw jest spór o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Przedstawiona tendencja jest jednoznaczna, a to daje podstawę do twierdzenia, że powinna również zostać uwzględniona tam, gdzie możliwe jest alternatywne określenie sposobu liczenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

Kierując się tą perspektywą, należy zwrócić uwagę, że wartość świadczenia (zasiłku chorobowego, macierzyńskiego) w każdym przypadku stanowi wartości wyższą niż wysokość należnej za ten sam okres składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe. Projekcją tego spostrzeżenia jest wniosek, że reguły

wykładni odwołujące się do woli ustawodawcy, a także systemowego ładu, na którym oparto rozsądny kompromis wpisany w art. 398² § 1 k.p.c., sugerują dokonanie wyboru „względniejszego”, to jest takiego, który umożliwia objęcie większej ilości spraw kontrolą kasacyjną.

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.